ПИСАЦ И СЛИКАР ДРАГОШ КАЛАЈИЋ О СРПСКИМ ПЕРСПЕКТИВАМА НАКОН ТЕШКИХ РАЗАРАЊА ЗВАНИХ „ТРАНЗИЦИЈА”

Издаја се не исплати

• Никад у својој повести западноевропски народи нису се налазили у горем стању него данас • Национално и духовно заједништво бивају изврнути руглу у корист идеологије либералне себичности, потрошачке саможивости, ужасног страха од живота и паничног страха од смрти • Боље је остати веран правди у поразу, него сужањ неправде у победи • Шта неко може пружити себи и свом народу ако је изгубио своју целовитост и постао морални кепец или наказа зарад некакве победе • Важност Космета за стварање „треће америчке империје” • Велепљачка чији смо сведоци није сама себи сврха, него је у функцији наметања „новог светског поретка” који суверене државе претвара у колонијалне провинције, а слободне народе у гомиле робова • Уз лаковерност, главна српска мана су малодушност и спремност да „од свега дигну руке” • Војно, политички и морално Срби су остали непоражени

Недавно је у Београду промовисана Ваша нова књига, *Европска идеологија*. Шта чини њене базичне постулате?

Ту студију покренула је једна темељна сумња: да ли је Европска унија доиста европска, односно да ли она верно изражава и заступа особености политичког бића Европљана? Одговор на то питање изискује поседовање критеријума препознавања европског идентитета. Реч је о једном од „немогућих” питања јер тај идентитет нико до сад није

успео да одреди. Мислим да су претходне потраге биле осуђене на неуспех силом безразложних ограничавања повести Европљана. Примерице, судећи по наставном програму Европског универзитетског института у Фиренци, Европа и Европљани су рођени с ренесансом и протестантизмом. Такво сужавање неминовно ствара једну лажну и изобличену, патрљасту и патуљасту слику Европе и Европљана.

Један веома просветљени папа из јесени средњег века, Енеа Силвије Пиколомини — иначе заслужан за обнову употребе именица *Европљани*, након вишевековног заборава — сматрао је да је европска цивилизација рођена венчањем вредности Рима, Атине и Јерусалима. Његову теорију је преузео и развио духовни отац Европске уније, Дени де Ружмон, чија сам главна политичка дела објавио осамдесетих година, у својству уредника издавачког предузећа „Књижевне новине". Судећи по увидима које сам стекао и изложио, Рим, Атина и јерусалимска сцена Христосовог устанка против духа Старог завета су прилично позне станице на великом маршу Европљана из хиперборејског завичаја, започетом у преисторији, вероватно у тринаестом миленијуму пре нове ере, силом нагле глацијације, о чему нам сведочи низ древних традиција, од ведских химни и *Вендидад*
до хеленских митова и наше народне поезије, како сам предочио у предговору Тилакове студије
Арктичка прапостојбина Веда
. Стога греше сви који Платонову
Државу
читају као некакву утопију. У питању је последњи и најпотпунији опис древног евроаријског и европског уређења, чији су се идеали па и неки конститутивни елементи сачували до Француске и Октобарске револуције. Тим идеалима припада будућност Европе, након слома ове наказне, лихварске и тровачке цивилизације Запада.

ОДБРАНА ЈЕЗИЧКИХ ИЗВОРА

Неки Вам, и поводом ове књиге, замерају због „коришћења кроатизама"?

Они не познају језик који хоће да чувају. Хрвати данас говоре западном варијантом српског језика, коју су усвојили, на плими југословенске идеје, у XIX столећу, одбацивши своје дијалекте, кајкавски и чакавски. С обзиром да ни најпросвећенији Хрвати нису у стању да позитивно одреде свој идентитет већ само негативно, препознајући се као „не-срби", трудећи се стога да им говорни језик буде по сваку цену различит од текућег

српског — они често захватају у старије слојеве трезора нашег језика, одакле изводе на видело савремености многе драгоцене речи, спасавајући их од заборава, на чему сам им дубоко захвалан. Зашто бих ја користио, примерице, француску реч *ниво* кад имам исконску српску реч
разина
? Мени треба замерити због недостатка доследности. Требало би одбацити и латинска имена месеца и усвојити српска, која данас користе Хрвати, бројати српске
тисуће
уместо грчких
хиљада
, залагати се за
уљудбу
уместо за
културу
, јер први израз, српски, боље и дубље означава тај појам. Замерам себи и због недостатка одлучности да одбацим наопако правило „пиши како говориш", које је уклонило све бране спрам пропадања нашег језика, јер урођена лењост човека нагони да говори све простије, искварениje и лошије, како је добро уочио Жозеф де Местр у *Петровградским разговорима*
.

Током последње деценије XX века више пута сте истицали да српска борба за очување суверенитета, слободу и опстанак у сопственој држави представља „европску авангарду". После свега, знајући расплете и држање западноевропских народа (не, дакле, само влада), постоји ли уопште Европа о којој говоримо и чија авангарда је требало да будемо?

Реч је о цитату. Наравно, и ја мислим да су Срби у авангарди покрета ка новој европској цивилизацији, али због урођене скромности то никад први не бих рекао за народ коме припадам. Тај дубоки смисао српске борбе први су јавно уочили — а ја сам то пренео — идеолози руског неоевроазијског покрета, попут Александра Проханова и Александра Дугина, које сам заједно с првом групом руских ратних извештача довео на бојишта где се бранила Република Српска, 1992. године. И да ми неко ту нешто не би замерио, морам истаћи како сам се добро побринуо за њихову безбедност, чак терајући их да скоро свуда носе панцирске заштите од метака или гелера.

Иначе, права Европа се геополитички простире од Рејкјавика до Владивостока. Никад се у својој повести западноевропски народи нису налазили у горем стању. Осећања националног и духовног заједништва бивају систематски обесмишљавана и извргавана руглу у корист идеологије либералне себичности, која људска бића претвара у подљуде, у саможиве потрошаче, опседнуте ужасним страхом од живота, паничним страхом од смрти те очајничком усамљеношћу. То је једна од последица слома традиционалног поретка врлина, хришћанске вере те пораза Европе у Другом светском рату, коме је уследила окупација од стране интернационале финансијског капитала и дужничке економије, што је претходно овладала британским острвима и америчким народима.

ГЛАСОВИ ПОСЛЕДЊИХ ЕВРОПЉАНА

Ми смо много будњи и живљи од наших западних рођака захваљујући и чињеници да вековима бранимо ову крајину Европе, да смо вековима први на удару свих освајачких похода. Већ је Црњански, у роману *Код Хиперборејаца*, уочио како су се тамо где је он рођен народи вековима жилаво борили против хришћанске инвазије, док су пак наши северни или западни рођаци падали и капитулирали такорећи преко ноћи. У роману *Последњи Европљани*, као и у студији *Европска идеологија*, подсећам на херојску и очајничку борбу румунског суверена Стефана Великог против турских завојевача. Нико му из западне Европе није пружио тражену војну помоћ, а и оно мало новца што је било скупљено угарски краљ је утајио уместо да му преда. Тек два века након Косовског боја у западној Европи стиче се свест о њеном правом смислу, па Ђовани Карло Сарацени, у својој повести ратова, објављеној 1600. године, уочава како „преголема освајања Турака вуку корене из неслоге хришћанске".

Ипак, има ту некаквог напретка. Прошло је једва четири године од кад је италијанска издавачка кућа „Ал инсења дел Велтро" објавила мој осврт на смисао атлантске агресије и српске борбе, насловљен *Србија, одбрана Европе* а данас, на страницама баш данашњег издања недељника *Ил федерализмо*, гласила владајуће Лиге Норд, читам и сад вам преводим једно охрабрујуће опажање њеног идеолога Макса Ферарија, изложено у огледу под насловом „Косово, последња одбрана":

„Дакле, (атлантска) агресија на Србију отворила је чувени 'исламски коридор' о коме већ годинама говори Драгош Калајић, који је у тексту *Србија, одбрана Европе* објаснио значај српског бедема за Европу, значај те последње препреке ширењу

турско-исламских хорди по нашој земљи. На жалост, Калајића нису послушали, па је данас тај коридор не само отворен већ и проширен јер трупе НАТО-пакта и полиција ОУН све чине осим да се супротставе албанским мешетарењима и да онемогуће ужасна насиља против Срба, препуштених на милост и немилост фанатика који су ових дана убијали, силовали и палили куће оних што се још одупиру на својој земљи."

Ти и такви, засад ретки гласови будне западноевропске свести и савести постаће, уверен сам, у све тежим временима која долазе, све бројнији и јачи, предводећи, коначно, велико усправљање Европљана које сви жељно очекујемо.

БЕЗУСЛОВНО СЛУЖЕЊЕ ПРАВДИ

Чврсто уверени да су и небеска и земна правда на њиховој страни, Срби су веровали да ће у одбрану Правде, не у одбрану Срба, одлучније устати више кључних европских држава и народа. Та нада је, дакле, била наивна?

Да, али управо њена природа, коју сте добро именовали, осведочава племенитост српског човека. Римски патрицији су за себе говорили: „ми, наивни људи..." Иначе, треба се чувати малодушности коју могу изазвати призори скоро редовних, спољних тријумфа неправде, наоружане већом силом, над правдом. Битно је да ми мислимо и деламо саобразно Правди, дакле изнад сваког условљавања жудње за победом или страха од пораза. Боље је бити веран правди и у поразу, него сужањ неправде у победи. Шта ја могу пружити себи и свом народу ако сам изгубио своју целовитост и постао морални кепец или наказа зарад некакве победе? И о томе говори *Европска идеологија*, јер и своју визију идеалне државе Платон излаже понукан једним младалачким, разочараним приклањањем сили уместо правди.

Овде је неопходно истаћи часни изузетак италијанског народа, чија је скупштина, 19. маја 1999. године, огромном већином претежно десних гласова, наложила влади левог центра да одмах затражи прекид бомбардовања Србије и отварање дипломатских путева решења косовско-метохијског проблема. Влада се оглушила о тај захтев, као што је претходно донела одлуку о учешћу италијанских војних снага у агресији по цену гажења низа одредби Устава и закона. Једна србомрзитељка, горопадна попут Олбрајтове или Холбрука, дакле Ема Бонино — иначе „прослављена" јавним

демонстрацијама технике „абортирај сама”, уз помоћ пумпе за точкове бицикла а тада министар Европске комисије за питања избеглица и људских права — вриштала је како Италију треба да буде срамота што је једина чланица Атлантског савеза где Срби побеђују у медијском рату, проказујући ме као главног кривца. Не, нисам ја био виновник те једине српске победе у медијском рату већ ванредна хуманост и бистра памет Италијана коју мора имати у виду свака наша истински патриотска спољна политика.

ЕЛИТА ВРЛИНА, НЕ ПОСЛУШНИЦИ

Шта су, по Вашем мишљењу, кључне грешке српске политике у том раздобљу?

Све моје анализе уверавају ме да је наше поколење добило ванредну част да се суочи с нагомиланим бременом катастрофалних последица низа кобних политичких грешака које су починиле претходне генерације, почевши од срамног убиства Александра Обреновића. Битне грешке политике о којој је реч потичу из необразованости наших политичких и интелектуалних елита или псеудоелита, од врхова државне управе и војске до САНУ. Они су се суочили с кризом и разарањем Југославије имајући једну инфантилно припросту и нетачну представу о савременом свету. Нису знали да америчка олигархија, наследница британске, псеудоимперијалне, наставља да води вишевековни необјављени рат против хришћанске Европе.

Осим тога, челници тих елита или псеудоелита били су дуго и дубоко уверени да ће Запад имати у виду српске жртве и своје моралне дугове те да ће посредовања Европске заједнице и САД уважити српске националне интересе. Ту самообману подржавало је и бесловесно уверење како Југославија — као бивша тампон-зона у судару идеологија — сломом биполарне структуре света губи сваки значај. Да су речене елите или псеудоелите користиле геополитичку оптику, уочиле би да је управо распадом биполарног света наш простор попримио врхунски значај. У домену ратоводства било је погрешно очекивање да ће посредници са Запада уважити ратне границе и фактичко стање етничких подела. Требало је извршити војни удар док је постојала СФР Југославија или бар потом офанзивно ићи до краја, узети све па онда преговарати о поделама, на основу Устава који је савезну државу одређивао као заједницу конститутивних народа а не република.

Посебна грешка је продужење „негативне селекције”, својствене претходном систему, што је у врхове политичких странака на власти и у опозицији доводило често најгори људски материјал, заправо покретне изложбе „рајинског менталитета”, који је Цвијић добро дијагностицирао и описао. Највећа политичка кривица Слободана Милошевића је поверење у неспособне или издајнике. Тако је једна издајница на месту министра културе отворила врата Сорошевој инвазији, која је силом новца и поткупљивања веома брзо освојила већи део медијског простора. Српски националисти били су изложени највећем подозрењу, држани на одстојању од главних медија, па и прогањани, а овдашње слуге непријатеља, „мондијалисти”, уживали су подршке и повластице такозваног „Милошевићевог режима” који је финансирао чак и отворену антисрпску пропаганду, попут филма *Буре барута*. Праву оргију „рајинског менталитета” на власти видели смо у периоду од кобног 5. октобра 2000. године. Дакле, први задатак патриотских снага је да укину те обрну „негативну селекцију” и да покрену образовање истинске политичке елите. Да одбаце инфантилно шешељевско начело, скројено баш по узору на оријентални деспотизам: „Више волим да у странци имам глупе али послушне, него паметне а непослушне”.

КОСМЕТ — ИМЕ ДВОСТРУКЕ ПАТЊЕ

Иако је епицентар светских збивања измештен у Средњу Азију, на „азијски Балкан”, дробљење европског Балкана изгледа није завршено (о чему сведоче, по истом клишеу, збивања на Космету, југу централне Србије, у Македонији и Српској). З ашт о су самозвани глобални управљачи одабрали, од свих балканских народа које су

”
имали на располагању”, да одиграју пре свега на шиптарску карту
и редовно на противсрпску
?

И та чињеница указује нам на огромни геополитички значај нашег простора за стратегију прекоатлантског, заклетог непријатеља хришћанске Европе. За ту стратегију Космет је битна карика „исламске трансверзале”, коју амерички аналитичари Мајкл Линд и Џекоб Хајлбрун зову „трећом америчком империјом”. У перспективи уласка Турске у Европску унију, тај појас муслиманских или полумуслиманских земаља треба да пружи јединствени копнени пут за мирнодопску инвазију азијских маса, надасве из Турске и Централне Азије, где туркофони листом траже и добијају турско држављанство. Сад све зависи од тога да ли ће крајем године Европска унија дати зелено светло за приступ Турске или не. Ако га да — биће то крај европске Европе, а Вашингтон ће притиснути Брисел да што пре прими Србију и Црну Гору, земље намењене великом, планираном повратку Турака

на Балкан. У противном, вашингтонски стратези ће настојати да нам препрече сваки приступ Европској унији и да албански терор овлада југом централне Србије, запречујући саобраћај и сваки развој дуж Десетог коридора. Можда је излишно истицати да су за све те прљаве послове исламизовани Албанци идеално оруђе, испробано још од Османлија.

За мене је Космет име двоструке патње, дакле не само због страдања српског народа већ и због страшне одређености и изопачености у којој се налази албански народ. То је изгледа трајна последица вишевековне османлијске окупације.

Србија је у протекле три године подвргнута кажњавању изнутра званом „транзиција ". Како Ви сагледавате смисао, досадашње билансе и даље перспективе тог процеса?

Због разорних учинака „транзиција" личи на неко кажњавање, али је у питању техника отимања и пљачке народне имовине од стране туђинских освајача и њихових домаћих колаборациониста, обично продатих политичара и криминалаца. Иначе, та пљачка није сама себи сврха већ је у функцији наметања „новог светског поретка" који суверене државе претвара у колонијалне провинције и протекторате а слободне нације у гомиле нових робова. Реч је о настојању да се посредством војне силе и корупције локалних псеудоелита те америчке поткултуре и либералкапиталистичке идеологије остваре они циљеви ка којима је тежила интернационала финансијског капитала финансирајући извоз комунистичке револуције у Русију. Њихова очекивања су била изневерена а планове им је помрсио друг Стаљин. (И зато ја, узгред речено, носим часовник с ликом друга Стаљина, а не само зато што ми га је поклонила прелепа и препаметна Ивана Жигон.)
Краткорочно гледано, видим само наставак разарања националне економије и распродаје имовине отете народу противуставним законом о приватизацији, јер су досманлијски идеолози „транзиције", дакле самозвани „експерти" Г17, у новој влади добили места извршне власти. Суноврат ће бити настављен све док се не успостави влада патриота, оданих народу уместо вашингтонским душманима.

МОРАЛНИ КЕПЕЦИ И ОПТИКА ГМИЗАВАЦА

Судећи по најновијим збивањима на Космету и по односу „међународне заједнице”, сервилност ДОС-овог режима није се исплатила Србији?

Знате шта: могуће је ствари и појаве гледати и с тачке гледишта гмизавца а не усправног бића, али и из те спознајне перспективе морало је бити јасно да се сервилност не исплати. Зато ја не верујем у искреност јадања разноразних човића због тобоже касног сазнања да су све приче о „мултикултурном друштву” биле празне. Они који су српски народ годинама обмањивали како је једини узрок свих проблема на Косову и Метохији тобожњи недостатак демократије и како ће све постати идеално чим „оде Милошевић” — добро су знали да лажу, за чији рачун и за колико пара. Свети задатак прве истински патриотске владе је да све виновнике таквих лажи, издаја и пљачки народне имовине изведе пред суд и силом доказа најстроже казни. Мора се дати јасан сигнал не само савременим већ и свим будућим потомцима „рајинског менталитета” да се издаја не исплати, да ће бити примерно кажњена. Неопходно је истаћи да су српски народ издали и неки црквени високодостојници, попут владике Артемија, који је уз помоћ свог скутоноше сумњиве хормоналне структуре, посредством интернета, уочи „хуманитарне интервенције” НАТО-а све учинио да је оправда.

Наравно, продане душе добро знају, кад ујутру стану пред огледало, да брију или шминкају ђубре. И као што болесни од куге, губе или сиде завиде здравима, па настоје чак и да их заразе — тако и овдашњи издајнички, мондијалистички олош завиди онима који упркос свему и свима стоје усправно и зову се Срби. Зато се мондијалисти толико горопадно залажу за брисање српског имена из Устава, за „лустрацију” и „денацификацију”, што су „интернационални” називи за негдашње руско и немачко искуство „чишћења мозгова” те „брисања карактера”, а данас за расрбљавање.

Нарочито важне области ка којима је усмерено штеточинство „денацификатора” су образовање (школство) и култура ?

Ствари ваља сагледати даље од улоге овдашње послуге, попут оног министра-пијандуре, који је спроводио америчке програме за дебилизацију и кретенизацију наше омладине. У питању је део вековног рата атлантског Левијатана против европског система образовања, у коме је већ током Другог светског рата

амерички геополитичар Николас Спајксмен уочио компаративну предност и узрок светске супериорности Европљана. Наравно, САД су принуђене да увозе европске мозгове, плодове европског система образовања, против кога се боре, што је парадокс својствен сваком паразитском животу.

И ту стојимо пред светим задатком будуће владе патриота, која мора обновити оно најбоље што је својствено нашем, односно европском систему образовања, почевши од обнове класичне гимназије. Неопходно је обновити и друштвену или националну солидарност спрам општег образовања. Дубоко је нељудски либералкапиталистички систем који омогућава образовање само деци богаташа или платежно способних, док су деца сиромашних ту осуђена на незнање, па макар била и генијална. Осим тога, неопходно је обновити и социјалистички систем потпуне, државне бриге за младе посредством одговарајуће мреже ваншколских активности. Добро знам о чему говорим: ја сам дете таквог система коме треба да захвалим што сам научио да се дружим, да се удварам девојкама, да жудно читам велике песнике, да играм танго и да пуцам, али и да скијам кроз дубоки снег, да сам опстајем у дивљини хранећи се змијама и корењем... Нисмо ми имали ни једну секунду времена слободног за досаду а камоли за некакво безнађе и дрогу. И још нешто: што рече Рајко Петров Ного, ми смо користили реч „педеру" као псовку, али нисмо веровали да тако нешто може да постоји.

ФУНКЦИЈА УНАКАЗИВАЊА КУЛТУРЕ

Политичка класа у Србији дуго већ игнорише фундаменталну важност културе, иако чак и Збигњев Бжежински отворено проглашава културу једним од четири стуба „америчке светске хегемоније". Незнање, кратковидост или зла намера?

То је понекад тешко разлучити. У време најгорих санкција драги пријатељ и велики борац Небојша Богуновић увео ме је, упркос јуловским противљењима, у Савет БЕЛЕФ-а, смишљеног да Београђанима, онемогућеним несташицама да негде летују, пружи ваљану културну забаву. Наоружан чињеницом да су се само уметници православних земаља усуђивали да крше санкције, ја сам се, свим силама, заложио да тај фестивал преобразимо у јединствени Сабор култура православних народа. Томе се бесно супротстављао председник Савета, некад угоститељ, тада ректор Београдског универзитета и потоњи амбасадор у Кини. С тезом јуловског мондијализма како „ми морамо бити отворени према целом свету". Узвраћао сам како држава финансира чак и педерски фестивал, БИТЕФ — па зашто онда не би имала и један за културу

православних народа. Након вишедневних и мучних препирања, захваљујући потпросечној интелигенцији опонента и Богуновићевој бирократској вештини, успео сам да изнудим усвајање програма који сам понудио и компромисни, премда рогобатни назив, нешто као Сабор култура источно-хришћанског света. Никад Београд у својој повести није добио као тада толико обилну културну понуду највише класе, од светске премијере филма Никите Михалкова до наступа целокупног ансамбла Руске армије „Александров", упркос јавних протеста издајничког министра иностраних послова Козирјева, алијас Фридмана.

Следеће године поменути председник није ме звао у Савет и тако је идеја Сабора била потопљена. Ето питања: да ли је дотични такво штеточинство чинио као борбени атеиста, из незнања или зато што је био стипендиста Фулбрајта? И шта рећи за држање председника јединственог и светског научног скупа, посвећеног изазовима „новог светског поретка", који смо тада организовали у оквиру БЕЛЕФ-а. Тај сад већ одавно покојни академик и лингвиста — иначе првоодговоран за срамни покушај изгона ијекавице из српског језика — супротставио се захтеву огромне већине страних учесника да се скуп крунише резолуцијом у прилог српске борбе. Зашто је то чинио? Да ли зато што је пореклом Хрват (како су једни тврдили) или зато што је био масон, дакле подложан туђинској власти (како су други тврдили)?

Једно је извесно: непријатељи хришћанске Европе те и Србије добро познају значај културе и зато својим овдашњим слугама налажу да је систематски затомљавају. У домену елитне уметности, у свету под сенком Запада, суштински смисао већ вишедеценијског подржавања и слављења апсурда и изопачења, наказности и чудовишности почива у стратегији одбијања народа од истинске уметности, која га уљуђује и усправља, васпитава и образује, оплемењује и храбри. Тако народ бива принуђен да троши америчко поткултурно смеће које проповеда да је љубав секс, да је Бог заправо новац, те да људски живот не вреди више од шаке долара.

Уосталом, сетимо се да је у агресији НАТО-а на Косову и Метохији страдало око шездесет цркава и манастира а да је само једна од хиљада џамија била оштећена, вероватно зато што је одговорни пилот бомбардера нешто побркао. Реч је о нихилистичкој традицији, о којој говори једна личност романа *Последњи Европљани*: у Другом светском рату англоамерички бомбардери су редовно циљали најстарије цркве и историјске споменике, управо у дане највећих хришћанских празника.

НАРОД ЗАГЛЕДАН У ВЕЧНОСТ

Српски народ и даље, у непрекинутом низу већ пуних петнаест година, пролази кроз тешка искушења, па и најтежа. Видите ли у народу довољно снаге да, упркос свим страшним ударцима , „остане у седлу”?

Српски народ сад добро зна да мора остати у седлу јер ће му бити много горе ако падне. То личи на тактику једне старине који у последњем рату, за разлику од његових много млађих сабораца, није утекао пред навалом вишеструко бројнијих муслимана већ је остао да сам брани положај. Пуцао је наизменично из низа различитих оружја које су страшљивци оставили и тако је стварао утисак да је чета на броју и непоколебљива. Када сам га упитао одакле му толика храброст да остане и сам одбрани положај — он ми је намигнуо: „Ма каква храброст! Морао сам, бре, да останем јер сам добро знао да ме ове моје старачки клецаве ноге не би далеко одвеле.”

Видите ли одговарајућу елиту која би била кадра да предводи народ на таквом деспотстефанском путу?

Да Вас подсетим: када је господин Слободан Милошевић, из Хага, предложио да будем кандидат опозиције на председничким изборима — ја сам уз дужне захвале то одбио, сматрајући да могу много више пружити на месту председника будуће патриотске владе. Имао сам у виду не своје моћи и способности већ своје познавање моћи и способности низа стручњака из наше земље и расејања, који би умели да покрену велики препород Србије. Реч је о људима који су непознати широј јавности јер нису партијски или медијски експонирани.

Видели сте током деведесетих изблиза и фронт и дубоку позадину, и просторе осветљене рефлекторима јавности и оне тихе салоне дубоко иза кулиса. После свега, које врлине и које мане нашег народа бисте нарочито истакли?

Правило тог искуства гласи: што се више приближавате првим, ватреним линијама фронта — то срећете све боље људе. И обратно, одлазећи од фронта, ка дубокој позадини, сретао сам све горе а најгоре у родном Београду. Уз лаковерност, главна српска мана је малодушност те одговарајућа спремност да се „од свега дижу руке". Ипак, и када изјављује да је постао себичан, да „од сада мисли само на себе", да „пара буши тамо где сврдло не може", када тврди да је усвојио западњачки, либералистички став спрам живота — Србин то чини бесно, као из најцрњег разочарања и очајања, тражећи заправо од саговорника охрабрење да буде оно што доиста јесте, достојан српске традиције. Дакле, увек је спреман да се врати сопству. Само му треба пружити руку. И то је висока, света дужност патриотских политичких организација, попут Српске радикалне странке: показати делима да нико међу нама није сам и да смо сви везани невидљивим спрегама саборности и солидарности, традиције и заједништва у успоменама и надама. Сви: ми, они којих више нема и они којих још нема.

Наш непријатељ нас оптужује да смо фокусирани на своје жртве, да живимо у прошлости. Све погрешно. Јединствена одлика Срба је њихова стална загледаност у неки хоризонт будућности. Када бисмо тај порив продужили даље од пуких повода, уочили бисмо да је Србин заправо загледан у вечност, на коју лепо упућују иконе светаца у нашим домовима. И када гледамо у прошлост — ми смо заправо загледани у вечност. Управо та наша присутност мислима и осећањима у вечности чини нас несаломљивим у свакој садашњости.

СРБИ ОСТАЛИ НЕПОРАЖЕНИ

Сматрате, дакле, да се из искуства пораза и губитака може стећи оно што ће нас прекалити и оплеменити, учинити бољим и јачим?

Ви сте заправо одредили наше суштинско историјско искуство. Захваљујући тим вишевековним каљењима српски народ и српска војска били су у стању да толико дуго одолевају санкцијама и навалама највећих сила света, те коначно најјачој армији света. Ипак, ми смо војно, политички и морално остали непоражени јер НАТО није успео да изнуди свој главни стратешки циљ, записан у ултиматуму из Рамбујеа: окупацију целог простора Србије и Црне Горе. Да нам је пијани Јељцин продао ракетни систем „С 300", што је био тврдо обећао председнику владе народног јединства Мирку Марјановићу — атлантски зликовци не би се усудили да нас нападну. Србе је поразила српска лаковерност и малодушност.

И у свом личном искуству, на личном примеру, искушавани болешћу, показали сте како се остаје „усправан међу рушевинама". Да ли је у Вашем „једном погледу на свет" дошло до неких померања под светлом таквих личних искустава и искушења?

Не, никакве промене у погледу на свет та болест није изазвала. Једино сам променио однос према себи. Претходно сам био сумњичав према квалитету људског материјала од којег сам саздан. Данас знам и да је тешка, смртоносна болест много већи и тежи испит од рата.

СНАГА ЕВРОАЗИЈСКОГ ПРОТИВПОКРЕТА

Као једина делотворна алтернатива „наказном свету под жезлом американизма", и даље се испоставља велики евроазијски савез и противпокрет за мултиполарни свет. Какве су реалне шансе да до таквог противпокрета дође и ко би могао бити његов пијемонт?

Таква алтернатива је не само могућа већ и неминовна. Суштина „американизма" је растући паразитизам који је попримио већ планетарне размере. Ако не буде заустављен, појешће свет и самог себе. Главни правац његовог освајачког похода је евроазијско „срце света", првенствено нетакнута богатства Сибира. Али, замајан неочекиваним а дугогодишњим отпором Срба, атлантски Левијатан је страћио драгоцено време и пропустио идеалне прилике за разарање руске државе на низ државица — како је јавно прижељкивао државни секретар САД Џемс Бејкер, 1991. године — те за освајање Сибира. Идеалне прилике и услове пружала је владавина русофоба попут Гајдара и Чубаиса, под окриљем пијаног Јељцина. То време је прошло и Русија се сада незадрживо опоравља и уздиже. Она ће бити средиште кристализације великог евроазијског савеза.

ЕВРОПСКА ПОМРЧИНА

Доста времена у протеклих неколико година проводите у Западној Европи и располажете свежим утисцима отуд. Да ли је стање духова на западу заиста толико лоше, или то само изгледа, виђено одавде, из Србије?

Стање је много горе јер су се политичке, економске и верске елите углавном продале или предале. Уклањање свих одбрана и заштита националних економија спрам сила глобализације и закона слободне конкуренције обара и руши све високе европске стандарде живота и своди их ка кинеским или трећесветским разинама. Истовремено, западна Европа преживљава мирнодопску инвазију трећесветских маса жртава америчке дужничке економије, што прети да до краја века Европљане претвори у националне мањине. То самоубиство подржавају политичари који се удварају имигрантима очекујући њихове гласове, индустријалци који добијају ропски јефтину радну снагу и католичка црква због тога што је угошћавање имиграната веома уносно а и због блесаве наде да ће преверити муслимане. Само једно брзо и драстично погоршавање услова живота — какво објективно очекујем а и прижељкујем — може пробудити у западним Европљанима инстинкте самоодржања и покренути их на устанак.

О САДАМУ И „ПРОГРЕСУ”

Уметнички сте директор угледне галерије „Прогрес” у Београду и потписник текста у каталогу за недавно забрањену изложбу слика посвећених Садаму Хусеину. Шта заправо стоји иза забране и како је до свега дошло?

Пре бих рекао да је тој изложби ускраћено гостопримство јер је сликар изневерио усмене и писмене договоре да понови каталог начињен за претходну, у Подгорици. Он је на корице посве различитог каталога, тик уз меморандум „Прогреса”, ставио обавештење како се изложба приређује „у част борца за слободу и великомученика Садама Хусеина”. Немам ја ништа против да сликар има толико високо мишљење о бившем слуги америчких интереса — који је за радост њујоршких лихвара сатро милионе

људи у осмогодишњем рату против Ирана — али не може он то да приписује једној пословној компанији, која никакве везе нема с политиком већ само племенито и пожртвовано, упркос свему, своје најелитније просторе предаје бесплатно уметности и култури. Жао ми је што је за такву подвалу била искоришћено моје одсуство, због лечења и контроле, јер да сам био присутан ја бих то све решио много елегантније, без скандала и посета агената БИА-е.

КАРАЏИЋ ИЛИ О ПОВРАТКУ КРАЉА АРТУРА

Како данас гледате на Вашег личног пријатеља, првог председника Републике Српске и једног од најпрогоњенијих људи савремене Европе?

Сваки дан се у себи молим богу старе српске вере за његово здравље, слободу и постојаност. Видите, Радован Караџић је добар пример како ударци најтежих недаћа, калећи људски материјал, умеју из њега испољити најбоља својства, која би иначе остала скривена. Да није било свега што је било, Радован Караџић би остао један из масе овдашњих провинцијски лаковерних или инфериорних поборника такозваних вредности западне демократије и либерализма, следбеник Фројдовог сујеверја, односно једне модерне гране јеврејске мистике, те писац нама нејасних или недовољно јасних стихова. Ватре рата осветлиле су дубока значења и значаје тих стихова којих ни он сам није био свестан јер их је — уверен сам — из њега изговарао посве другачији дух, исконски песник. Те ватре сагореле су многе његове илузије и ја сам имао срећу да својим очима видим како се он брзо преображава и уздиже у фигуру коју ће будуће поколења Срба памтити као што наше памти деспота Стефана Лазаревића или цара Лазара. Ту његову величину уочили су и страни посетиоци, попут Владимира Волкова, Дела Горса или Федерика Дитура, који је, кад се вратио у Француску, обавестио Французе да се „краљ Артур са својим витезовима вратио на земљу и да се зове Радован Караџић" те да се с њима бори како би Европа поново постала узвишена и племенита. **<**

Бранислав Матић
(*Огледало*, Београд, 2004)

Објављено: понедељак, 11. јул 2016, 23:48h